

Personal Preparation to Meet the Savior

By Elder Dale G. Renlund
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Osobiste przygotowanie na spotkanie ze Zbawicielem

Starszy Dale G. Renlund
Kworum Dwunastu Apostołów

April 2025 general conference

Follow the Savior's teachings. His instructions are neither mysterious nor complex. When we follow them, we do not need to fear or be anxious.

My dear brothers and sisters, last October, President Russell M. Nelson taught, “Now is the time for you and for me to prepare for the Second Coming of our Lord and Savior, Jesus the Christ.” When President Nelson speaks about the Second Coming, it is always with joyful optimism. However, a girl in Primary recently told me that she becomes anxious whenever the Second Coming is mentioned. She said, “I’m scared because bad things are going to happen before Jesus comes again.”

It is not just children who may feel this way. The best advice for her, for you, and for me is to follow the Savior’s teachings. His instructions are neither mysterious nor complex. When we follow them, we do not need to fear or be anxious.

Toward the end of His mortal ministry, Jesus Christ was asked when He would come again. In answering, He taught three parables, recorded in Matthew 25, about how to prepare to meet Him—whether at His Second Coming or whenever we leave this world. These teachings are crucial because personal preparation to meet Him is central to life’s purpose.

The Savior first told the parable of the ten virgins. In this parable, ten virgins went to a wedding feast. Five wisely brought oil to fill their lamps, and five foolishly did not. When the bridegroom’s imminent arrival was announced,

Podążaj za naukami Zbawiciela. Jego wskazówki nie są ani tajemnicze, ani skomplikowane. Kiedy się do nich stosujemy, nie musimy się bać ani niepokoić.

Moi drodzy bracia i siostry, w październiku ubiegłego roku Prezydent Russell M. Nelson nauczał: „Teraz jest czas dla was i dla mnie, aby przygotować się na Drugie Przyjście naszego Pana i Zbawiciela, Jezusa Chrystusa”. Kiedy Prezydent Nelson mówi o Drugim Przyjściu, zawsze robi to z radosnym optymizmem. Jednak pewna dziewczynka z Organizacji Podstawowej powiedziała mi niedawno, że odczuwa niepokój przy każdej wzmiance o Drugim Przyjściu. Stwierdziła: „Boję się, bo zanim Jezus przyjdzie ponownie, wydarzą się niedobre rzeczy”.

Nie tylko dzieci mogą mieć takie odczucia. Najlepszą radą dla tej dziewczynki, dla was i dla mnie, jest podążanie za naukami Zbawiciela. Jego wskazówki nie są ani tajemnicze, ani skomplikowane. Kiedy się do nich stosujemy, nie musimy się bać ani niepokoić.

Pod koniec doczesnej posługi Jezusa Chrystusa zapytano Go, kiedy przyjdzie ponownie. W odpowiedzi przekazał trzy przypowieści, zapisane w Ew. Mateusza 25, które dotyczyły tego, jak przygotować się na spotkanie z Nim — czy to podczas Jego Drugiego Przyjścia, czy gdy opuścimy ten świat. Te nauki są szczególnie ważne, ponieważ osobiste przygotowanie na spotkanie z Nim jest kluczowym elementem celu życia.

Zbawiciel najpierw opowiedział przypowieść o dziesięciu pannach. W tej przypowieści dziesięć panien udało się na ucztę weselną. Pięć roztropnie przyniosło oliwę do swoich lamp, a pięć nieroztropnie tego nie zrobiło. Kiedy ogłoszono

the foolish virgins left to buy oil. When they returned, it was too late; the door to the feast was shut.

Jesus identified three aspects of the parable to help us. He explained:

“And at that day, when I shall come in my glory, shall the parable be fulfilled which I spake concerning the ten virgins.

“For they that are wise and have received the truth, and have taken the Holy Spirit for their guide, and have not been deceived—verily I say unto you, they shall ... abide the day.”

In other words, they did not need to fear or be anxious, because they would survive and prosper. They would prevail.

If we are wise, we receive the truth by accepting the gospel of Jesus Christ through priesthood ordinances and covenants. Next, we strive to remain worthy of having the Holy Ghost always with us. This capability must be acquired individually and personally, drop by drop. Consistent, personal, private acts of devotion invite the Holy Ghost to guide us.

The third element that Jesus highlighted is avoiding deception. The Savior warned:

“Take heed that no man deceive you.

“For many shall come in my name, saying, I am Christ; and shall deceive many.”

The Savior knew pretenders would try to deceive the very elect and that many disciples would be duped. We should neither believe those who falsely claim divine sanction nor venture into metaphorical deserts or secret chambers to be taught by counterfeits.

The Book of Mormon teaches us how we can differentiate deceivers from disciples. Disciples always promote believing in God, serving Him, and doing good. We will not be deceived when we seek and take counsel from trusted individuals who are themselves faithful disciples of the Savior.

We can also avoid deception by worshipping regularly in the temple. This helps us maintain an eternal perspective and protects us from influences that might distract or divert us from the covenant path.

The essential lesson of this parable of the ten virgins is that we are wise when we accept the gospel, seek to have the Holy Ghost with us, and avoid deception. The five wise virgins could

rychle przybycie oblubieńca, niemądre panny poszły kupić oliwę. Kiedy wróciły, było już za późno; uczta trwała, a drzwi zostały zamknięte.

Jezus wskazał trzy aspekty tej przypowieści, aby nam pomóc. Wyjaśnił:

„I tego dnia, gdy przyjdę w mojej chwale, wypełni się przypowieść o dziesięciu pannach, którą opowiedziałem.

Bowiem ci, którzy są mądrzy i przyjęli prawdę, i wzięli Ducha Świętego za swego przewodnika, i nie dali się zwieść — zaprawdę, powiadam wam [...], ostoją się w tym dniu”.

Innymi słowy, nie muszą się bać ani niepokoić, ponieważ przetrwają i będą prosperować. Oni zwyciężą.

Jeśli jesteśmy mądrzy, przyjmujemy prawdę, gdy otrzymujemy ewangelię Jezusa Chrystusa poprzez obrzędy kapłańskie i przymierza. Następnie staramy się pozostawać godni stałej obecności Ducha Świętego przy nas. Zdolność tę musimy zdobywać indywidualnie i osobiście, krok po kroku. Konsekwentne, osobiste, prywatne akty oddania przywołują Ducha Świętego, aby nas prowadził.

Trzecim elementem, na który Jezus zwrócił uwagę, jest unikanie bycia zwiedzionym. Zbawiciel ostrzegł:

„Baczenie, żeby was kto nie zwiódł.

Albowiem wielu przyjdzie w imieniu moim, mówiąc: Jam jest Chrystus, i wielu zwiódą”.

Zbawiciel wiedział, że samozwańcy będą mieć wybranych, a wielu uczniów zostanie oszukanych. Nie powinniśmy wierzyć osobom, które fałszywie powołują się na boską aprobatę, ani zapuszczać się na metaforyczne pustynie czy do kryjówek, aby przyjmować nauki od oszustów.

Księga Mormona jest źródłem nauk, jak odróżnić oszustów od uczniów. Uczniowie zawsze propagują wiarę w Boga, służbę Jemu i czynienie dobra. Nie damy się zwieść, gdy będziemy szukać rad i przyjmować je od zaufanych osób, które same są wiernymi uczniami Zbawiciela.

Możemy również uniknąć zwiedzenia poprzez regularne oddawanie czci Bogu w świątyni. Pozwala nam to zachować wieczną perspektywę i chroni nas przed wpływami, które mogą nas rozprościć lub odciągnąć ze ścieżki przymierza.

Najważniejsza nauka płynąca z tej przypowieści o dziesięciu pannach jest następująca: jesteśmy mądrzy, kiedy przyjmujemy ewangelię, staramy się, aby Duch Święty był z nami i nie da-

not help those without oil; no one can accept the gospel, take the Holy Ghost as a guide, and avoid deception on our behalf. We have to do this for ourselves.

The Savior then told the parable of the talents. In this parable, a man gave differing amounts of money, referred to as talents, to three servants. To one servant he gave five talents, to another he gave two, and to a third he gave one. Over time, the first two servants doubled what they had received. But the third servant simply buried his single talent. To both servants who had doubled their talents, the man said, "Well done, ... good and faithful servant: thou hast been faithful over a few things, I will make thee ruler over many things: enter thou into the joy of thy lord."

The man then chided the servant who had buried his talent for being "wicked and slothful." This servant's talent was taken away, and he was banished. Yet, had this servant doubled his talent, he would have received the same commendation and reward as the other servants.

One message of this parable is that God expects us to magnify the abilities we have been given, but He does not want us to compare our abilities to those of others. Consider this insight provided by the 18th-century Hasidic scholar Zusya of Anipol. Zusya was a renowned teacher who began to fear as he approached death. His disciples asked, "Master, why do you tremble? You've lived a good life; surely God will grant you a great reward."

Zusya said: "If God says to me, 'Zusya, why were you not another Moses?' I will say, 'Because you didn't give me the greatness of soul that you gave Moses.' And if I stand before God and He says, 'Zusya, why were you not another Solomon?' I will say, 'Because you didn't give me the wisdom of Solomon.' But, alas, what will I say if I stand before my Maker and He says, 'Zusya, why were you not Zusya? Why were you not the man I gave you the capacity to be?' Ah, that is why I tremble."

Indeed, God will be disappointed if we do not rely upon the merits, mercy, and grace of the Savior to magnify the God-given abilities we have received. With His loving assistance, He expects us to become the best version of ourselves. That we may start with differing abilities is

jemy się zwać. Pięć mądrych panien nie mogło pomóc tym, którym brakowało oliwy; nikt nie może za nas przyjąć ewangelii, wziąć za przewodnika Ducha Świętego ani uniknąć zwiedzenia. Musimy to zrobić sami dla siebie.

Następnie Zbawiciel opowiedział przypowieść o talentach. W tej przypowieści pewien człowiek dał trzem sługom różne kwoty pieniędzy, zwanych talentami. Pierwszemu słudze dał pięć talentów, drugiemu dwa, a trzeciemu jeden. Z biegiem czasu dwaj pierwsi słudzy podwoili to, co otrzymali. A trzeci sługa po prostu zakopał otrzymany talent. Do dwóch sług, którzy podwoili powierzone im talenty, człowiek ten powiedział: „Dobrze, sługo dobry i wierny! Nad tym, co małe, byłeś wierny, wiele ci powierzę; wejdź do radości pana swego”.

Następnie zbeształ sługę, który zakopał swój talent, za to, że był „zły i leniwy”. Talent tego sługi został mu odebrany, a on sam wygnany. Gdyby jednak ów sługa podwoił swój talent, otrzymałby taką samą pochwałę i nagrodę, co pozostali słudzy.

Jednym z przesłań tej przypowieści jest to, że Bóg oczekuje od nas, iż rozwinie my zdolności, które zostały nam dane, ale nie chce, abyśmy porównywali swoje zdolności ze zdolnościami innych ludzi. Rozważmy następujące przemyślenia XVIII-wiecznego chasydzkiego uczonego, Zusji z Annapola. Zusja był znanym nauczycielem, który zaczął się bać w miarę zbliżania się do śmierci. Jego uczniowie zapytali: „Nauczycielu, dlaczego drżysz? Wiodłeś dobre życie; Bóg na pewno da ci wspaniałą nagrodę”.

Zusja odrzekł: „Jeśli Bóg powie do mnie: 'Zusjo, dlaczego nie byłeś drugim Mojżeszem?', odpowiem: 'Ponieważ nie dałeś mi tak wspaniałej duszy, jaką dałeś Mojżeszowi'. A kiedy stanę przed Bogiem, a On zapyta: 'Zusjo, dlaczego nie byłeś drugim Salomonem?'. Odpowiem: 'Ponieważ nie dałeś mi mądrości Salomona'. Ale, och, biada, co powiem, jeśli stanę przed moim Stwórcą, a On zapyta: 'Zusjo, dlaczego nie byłeś Zusją? Dlaczego nie byłeś człowiekiem, do bycia którym dałem ci zdolności?'. Och, dlatego drzę”.

Zaprawdę Bóg będzie rozczarowany, jeśli nie będziemy polegać na zasługach, miłosierdziu i łasce Zbawiciela, aby rozwijać otrzymane od Boga zdolności. Oferując pełną miłości pomoc, oczekuje On, że staniemy się najlepszą wersją siebie. To, że na początku możemy mieć różne

irrelevant to Him. And it should be to us.

Finally, the Savior told the parable of the sheep and goats. When He returns in His glory, “before him shall be gathered all nations: and he shall separate them one from another, as a shepherd divideth his sheep from the goats: and he shall set the sheep on his right hand, but the goats on the left.”

Those on His right became heirs in His kingdom, and those on His left received no inheritance. The distinguishing characteristic was whether they fed Him when He was hungry, gave Him drink when He was thirsty, housed Him when He was a stranger, clothed Him when He was naked, and visited Him when He was sick or imprisoned.

Everyone was perplexed, both those on the right hand and those on the left hand. They asked when they had, or when they had not, given Him food, drink, and clothing or helped Him when He was vulnerable. In response, the Savior said, “Verily I say unto you, Inasmuch as ye have done it unto one of the least of these my brethren, ye have done it unto me.”

The message of the parable is clear: when we serve others, we serve God; when we don't, we disappoint. He expects us to use our gifts, talents, and abilities to bless the lives of Heavenly Father's children. The divine impulse to serve others is illustrated in a poem written in the 19th century by the Finnish poet Johan Ludvig Runeberg. My siblings and I repeatedly heard the poem “Farmer Paavo” throughout our childhoods. In the poem, Paavo was a poor farmer who lived with his wife and children in the lake region of central Finland. Several years in a row, most of his crops were destroyed, whether through the runoff from the spring snowmelt, summer hailstorms, or an early autumn frost. Each time the meager harvest came in, the farmer's wife lamented, “Paavo, Paavo, you unfortunate old man, God has forsaken us.” Paavo, in turn, stoically said, “Mix bark with the rye flour to make bread so the children won't go hungry. I'll work harder to drain the marshy fields. God is testing us, but He will provide.”

Each time the crops were destroyed, Paavo directed his wife to double the amount of bark that she mixed into the flour to ward off starva-

zności, nie ma dla Niego znaczenia. I nie powinno mieć znaczenia dla nas.

Na koniec Zbawiciel opowiedział przypowieść o owcach i kozłach. Kiedy powróci On w Swojej chwale, „będą zgromadzone przed nim wszystkie narody, i odłączy jedne od drugich, jak pasterz odłącza owce od kozłów. I ustawi owce po swojej prawicy, a kozły po lewicy”.

Ci, którzy znaleźli się po Jego prawicy, stali się dziedzicami w Jego królestwie, a ci po Jego lewicy nie otrzymali dziedzictwa. Kryterium rozstrzygającym było to, czy karmili Go, gdy łaknął, dawali Mu pić, gdy był spragniony, dawali Mu schronienie, gdy był przychodniem, odziewali Go, gdy był nagi, i odwiedzali Go, gdy był chory lub w więzieniu.

Wszyscy byli zakłopotani, zarówno ci po prawicy, jak i ci po lewicy. Pytali, kiedy Go karmili, poili, odziewali czy pomagali Mu, gdy był bezbronny, albo kiedy tego nie robili. Odpowiadając, Zbawiciel powiedział: „Zaprawdę powiadam wam, cokolwiek uczyniliście jednemu z tych najmniejszych moich braci, mnie uczyniliście”.

Przesłanie tej przypowieści jest jasne: kiedy służymy bliźnim, służymy Bogu; gdy tego nie robimy, rozczarowujemy Go. On oczekuje od nas, że wykorzystamy nasze dary, talenty i zdolności, aby błogosławić życie dzieci Ojca Niebieskiego. Boski impuls do służenia bliźnim jest przedstawiony w poemacie napisanym w XIX wieku przez fińskiego poetę, Johana Ludviga Runeberga. Moje rodzeństwo i ja w dzieciństwie wielokrotnie słyszeliśmy poemat „Rolnik Paavo”. Opowiada on o Paavo, biednym rolniku, który mieszka z żoną i dziećmi w pokrytym jeziorami obszarze środkowej Finlandii. Przez kilka lat z rzędu większość jego upraw ulega zniszczeniu, czy to z powodu wiosennych roztopów śniegu, letnich gradobić czy wczesnojesiennych przymrozków. Za każdym razem, gdy nadchodzą mizerne żniwa, żona rolnika lamentuje: „Paavo, Paavo, ty nieszczęsny starcze, Bóg nas opuścił”. Z kolei Paavo ze stoickim spokojem odpowiada: „Wymieszaj korę z mąką żytnią i upiecz chleb, aby dzieci nie były głodne. Będę ciężiej pracował, aby osuszyć bagniste pola. Bóg wystawia nas na próbę, ale zatroszczy się o nas”.

Za każdym razem, gdy plony ulegają zniszczeniu, Paavo nakazuje żonie, aby podwajała ilość kory, którą dodaje do mąki, co ma uchronić

tion. He also worked harder, digging trenches to drain the ground and decrease his fields' susceptibility to a spring runoff and an early autumn frost.

After years of hardship, Paavo finally harvested a rich crop. His wife exulted, "Paavo, Paavo, these are happy times! It is time to throw away the bark, and bake bread made only with rye." But Paavo solemnly took his wife's hand and said, "Mix half the flour with bark, for our neighbor's fields have frosted over." Paavo sacrificed his and his family's bounty to help his devastated and destitute neighbor.

The lesson of the Savior's parable of the sheep and goats is that we are to use the gifts we have been given—time, talents, and blessings—to serve Heavenly Father's children, especially the most vulnerable and needy.

My invitation to the anxious Primary child I mentioned earlier, and to each of you, is to follow Jesus Christ and to trust the Holy Ghost as you would a cherished friend. Rely on those who love you and who love the Savior. Seek God's guidance to develop your unique abilities, and help others, even when it isn't easy. You will be ready to meet the Savior, and you can join President Nelson in being joyfully optimistic. In doing so, you help the world prepare for the Second Coming of Jesus Christ, and you will be blessed with sufficient hope to enter the rest and joy of the Lord, now and in the future.

As we sing in one of our new hymns:

Rejoice! And prepare for that day! ...

No one knows the day and hour when He will come again,

But He'll return as scriptures say; it will be a joyful day

When our beloved Savior comes again.

In the name of Jesus Christ, amen.

ich od głodu. Pracuje też ciężiej, kopiąc rowy, aby osuszyć ziemię i zmniejszyć podatność swoich pól na wiosenne roztopy i wczesnojesienne przymrozki.

Po latach trudności Paavo w końcu zbiera obfite plony. Jego żona się raduje: „Paavo, Paavo, nastały szczęśliwe czasy! Nadeszła pora, aby wyrzucić korę i upiec chleb wyłącznie z żyta”. Ale Paavo uroczyście ujmuje rękę żony i powiada: „Wymieszaj połowę mąki z korą, bo pola naszego sąsiada przemarzły”. Paavo poświęca dobrobyt swój i swojej rodziny, aby pomóc zdruzgotanemu i pozbawionemu środków do życia sąsiadowi.

Lekcja płynąca z przypowieści Zbawiciela o owcach i kozłach jest następująca: mamy korzystać z otrzymanych darów — czasu, talentów i błogosławieństw — aby służyć dzieciom Ojca Niebieskiego, szczególnie tym najbardziej bezbronnym i potrzebującym.

Zapraszam to zaniepokojone dziecko z Organizacji Podstawowej, o którym wspomniałem wcześniej, i zapraszam was wszystkich, abyście podążali za Jezusem Chrystusem i ufali Duchowi Świętemu, jak drogiemu przyjacielowi. Polegajcie na ludziach, którzy kochają was i którzy kochają Zbawiciela. Szukajcie przewodnictwa Boga, aby rozwijać swoje wyjątkowe zdolności i pomagać bliźnim, nawet jeśli nie jest to łatwe. Będziecie gotowi na spotkanie ze Zbawicielem. Możecie dzielić radosny optymizm Prezydenta Nelsona. Czyniąc to, będziecie pomagać w przygotowaniu świata na Drugie Przyjście Jezusa Chrystusa i zostaniecie pobłogosławieni nadzieją, której wystarczy, aby wejść do odpoczynku i radości Pana, teraz i w przyszłości.

W jednym z naszych nowych hymnów śpiewamy:

Radujcie się! I przygotujcie na ten dzień! [...]

Nikt nie zna dnia ani godziny, kiedy Pan przyjdzie ponownie,

Lecz On powróci, jak podają pisma święte; Radosny będzie to dzień,

Kiedy nasz ukochany Zbawiciel przyjdzie ponownie.

W imię Jezusa Chrystusa, amen.